

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
Split, Sukoišanska 6

Poslovni broj: P-299/2024-26

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Splitu po sutkinji Ivani Hrkać, u pravnoj stvari tužitelja JUPITER Amalteja j.d.o.o., OIB 21503224024, Zagreb, Šenoina ulica 3, kojeg zastupa zastupnik po zakonu Hrvoje Šimić iz Zagreba, Šenoina ulica 3, protiv prvotuženika TENIMAR d.o.o. u stečaju, OIB 86885657426, Dugopolje, Svetog Duje 8a, kojeg zastupa stečajni upravitelj Dragan Josip Knežević iz Dubrovnika, Palmotićeve 11 i drugotuženika ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., Rijeka, Jadranski trg 3a, OIB: 23057039320, zastupanog po odvjetnicima iz OD Metelko, Knežević i partneri d.o.o. Zagreb, radi utvrđenja ništetnosti ugovora o kreditu, nakon održane javne glavne rasprave zaključene 6. srpnja 2026. u prisutnosti zastupnika po zakonu tužitelja i zamjenice punomoćnika drugotuženika Ive Letinić, odvjetničke vježbenice u OD Metelko, Knežević i partneri d.o.o., na ročištu za objavu presude 16. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je djelomično nišetna 8. odredba Ugovora o dugoročnom kreditu broj 501016607-5102762518 od 14. prosinca 2005. kojeg su sklopili drugotuženik ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d. kao banka i društvo ETNA TRADING, d.o.o. kao korisnik kredita, u dijelu kojim je određeno da je kamatna stopa promjenjiva.

II. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu kojim je tužitelj JUPITER AMALTEJA j.d.o.o. tražio da sud utvrdi nišetnim Ugovor o dugoročnom kreditu broj 501016607-5102762518 od 14. prosinca 2005. kojeg su sklopili drugotuženik ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d. kao banka i društvo ETNA TRADING, d.o.o. kao korisnik kredita, u preostalom dijelu, osim u dijelu određenom pod točkom I. izreke ove presude.

r i j e š i o j e

I. Odbacuje se tužba u dijelu tužbenog zahtjeva kojim je tužitelj JUPITER AMALTEJA j.d.o.o. tražio da sud utvrdi da postoji novčana tražbina prvotuženika TENIMAR d.o.o. u stečaju, OIB: 86885657426, Dugopolje, Ulica sv. Duje 8A, prema drugotuženiku ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., Rijeka, Jadranski trg 3a, OIB: 23057039320, i koju je drugotuženik dužan platiti prvotuženiku TENIMAR d.o.o. u stečaju OIB: 86885657426; 21204 DUGOPOLJE; Svetoga Duje 8a, u roku od osam dana uvećano za zatezane kamate.

II. Nalaže se tužitelju JUPITER AMALTEJA j.d.o.o. da u roku od 15 dana naknadi drugotuženiku ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d. troškove ovog parničnog postupka u iznosu od 500,00 eura sa zateznim kamatama od 16. listopada 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

III. Odbija se zahtjev drugotuženika da mu tužitelj naknadi troškove parničnog postupka u više zatraženom iznosu od 125,00 eura kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 10. lipnja 2024. ovom sudu podnio tužbu protiv prvotuženika i drugotuženika kojom zahtjeva da se utvrdi da je ništetan Ugovor o dugoročnom kreditu broj 501016607-5102762518 od 14. prosinca 2005. kojeg su sklopili drugotuženik ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d. kao banka i društvo ETNA TRADING, d.o.o. kao korisnik kredita.

2. Pored toga, tužitelj tužbom zahtijeva utvrđenje da postoji novčana tražbina prvotuženika TENIMAR d.o.o. u stečaju prema drugotuženiku ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d. koju je drugotuženik dužan platiti prvotuženiku sa zateznim kamatama, ne navodeći pritom iznos te novčane tražbine.

3. S tim u vezi, tužitelj je u tužbi izjavio da se prije podnošenja predmetne tužbe obratio tuženicima TENIMAR d.o.o. u stečaju i ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d. dopisom upućenim elektroničkom poštom od 29. svibnja 2024. radi dostave dokumentacije koja je potrebna radi utvrđenja točne visine tražbine koju prvotuženik TENIMAR d.o.o. u stečaju ima prema drugotuženiku ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d. Međutim, da tuženici nisu odgovorili na dopis niti su dostavili traženu dokumentaciju unatoč tome što istom raspolažu. Izjavio je da ne može postaviti tužbeni zahtjev za isplatu određenog iznosa novca, prije nego što dođe do dokumentacije koju mu tuženici ne žele dati premda istom raspolažu, pa je istaknuo zahtjev za isplatu navodeći da će ga odrediti nakon što dobije potrebnu dokumentaciju, odnosno nakon što se provede vještačenje.

4. Zbog toga je zatražio da sud naloži tuženicima da dostave sve izvode od banaka ili druge pravne osobe kod koje se vodi račun tuženika te izvratke iz svojih poslovnih knjiga gdje su evidentirani primitci/uplate po Ugovoru o dugoročnom kreditu broj 501016607-5102762518 za korist drugotuženika ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d.

5. Nadalje, tužitelj je u tužbi izjavio da je na temelju ugovora o pripajanju od 12. srpnja 2018., odluke skupštine društva preuzimatelja TENIMAR d.o.o. od 12. srpnja 2018. i odluke skupštine društva ETNA TRADING d.o.o. od 12. srpnja 2018., trgovačko društvo ETNA TRADING d.o.o. pripojeno trgovačkom društvu TENIMAR d.o.o., što je sve i upisano u sudskom registru, pa da je TENIMAR d.o.o. pravni sljednik ETNA TRADING d.o.o. Izjavio je potom da je rješenjem ovog suda poslovni broj St-81/2020 od 25. veljače 2020. otvoren stečajni postupak nad društvom TENIMAR d.o.o. te da je

rješenjem ovog suda poslovni broj St-81/2020 od 9. lipnja 2020. utvrđena tražbina stečajnog vjerovnika ADMONEO d.o.o. koji je na temelju ugovora o cesiji broj TEN 001 prenio na tužitelja tražbinu u iznosu od 7.000,00 EUR.

6. S obzirom na to da je tužitelj stečajni vjerovnik dužnika / prvotuženika TENIMAR d.o.o. u stečaju tužitelj smatra da ima pravo tužbom tražiti utvrđenje ništetnosti ugovora sklopljenog između drugotuženika ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d. i prednika prvotuženika TENIMAR d.o.o. u stečaju, kao i utvrđenje da postoji obveza drugotuženika ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d. prema prvotuženiku TENIMAR d.o.o. u stečaju jer bi kao stečajni vjerovnik imao veće izgleda naplatiti svoju tražbinu iz imovine dužnika.

7. Izjavio je tužitelj da je Ugovorom o dugoročnom kreditu broj 501016607-5102762518 od 14. prosinca 2005. ugovorena promjenjivost kamatne stope kao i valutna klauzula kojom je povrat obveza po tom kreditu vezan uz tečaj valute euro. No, da iz sadržaja ugovora o kreditu broj 501016607-5102762518 nije razvidan promjenjivi parametar, struktura kamatne stope, način usklađivanja s ugovorenim promjenjivim parametrom, trenutak kada se vrši usklađivanje, vrijednost promjenjivog parametra koja se uzima prilikom usklađivanja te referentna razdoblja na koja će se usklađivanje odnositi, kao ni kako se određuje srednji tečaj eura kod drugotuženika. S obzirom na to da nije određen način primjene srednjeg tečaja eura kao ni određenja promjenjive kamatne stope tužitelj smatra da je činidba neodređena i neodrediva, pa da je radi toga Ugovor o dugoročnom kreditu broj 501016607-5102762518 ništetan. Tužitelj tvrdi da su drugotuženik (banka) te korisnik kredita ETNA TRADING, d.o.o. smatrali bitnim i odlučnim sastojcima upravo valutnu klauzulu i promjenjivu kamatu te da su valutna klauzula i promjenjiva kamatna stopa bili uvjet i odlučujuće pobude za sklapanje predmetnog ugovora o kreditu.

8. Tužitelj tvrdi da je drugotuženik kao kreditor imao odobrenje Hrvatske narodne banke za poslove odobravanja kredita i da je morao osigurati da u svakom trenutku ima iznos kapitala adekvatan vrstama, opsegu i složenosti usluga koje pruža i rizicima kojima je izložen ili bi mogao biti izložen u pružanju tih usluga, koji uključuje i tzv. pozicijski rizik, valutni rizik, iz čega da proizlazi da je valutna klauzula i promjenjivost kamatne stope svakako bila uvjet ugovora i odlučujuća pobuda. Motiv banke i njeno legitimno pravo da je sklapati ugovore s valutnom klauzulom i promjenjivom kamatom, a s obzirom na prirodu poslovanja banaka kao novčarskih institucija čiji je krajnji i legitimni cilj ostvarivanje zarade, posebno kada se radi o ugovorima o kreditu koji se sklapaju na dulje vremensko razdoblje i kada brojni ekonomski čimbenici izravno ili neizravno utječu na te parametre.

9. Tužitelj tvrdi da je Ugovor o dugoročnom kreditu broj 501016607-5102762518 sastavio drugotuženik i da je to tipski ugovor. Za slučaj osporavanja ove činjenice predložio je da sud naloži drugotuženiku da dostavi preslike svih ugovora o kreditima sklopljene s fizičkim i pravnim osobama kao korisnicima kredita u 2005. godini kao dokaz da je u poslovnoj praksi drugotuženik sklapao tipske ugovore o kreditu s valutnom klauzulom i promjenjivom kamatom te da je to bila odlučujuća pobuda, uvjet tj. motiv za sklapanje ugovora o kreditu. Osim toga radi utvrđenja tih činjenica predložio je izvesti dokaze saslušanjem svjedoka Slađane Jagar, Tomislava Vuića, Saše Krbavca, Marka Krajine, Ivana Vuka, Damira Bronića i Petra Radakovića.

10. Nadalje, izjavio je tužitelj da je plaćanje koje je ETNA TRADING d.o.o. učinila drugotuženiku na temelju Ugovora o dugoročnom kreditu broj 501016607-5102762518, plaćanje izvršeno bez osnove, pa da je drugotuženik plaćene iznose stekao bez osnove. Uz to izjavio je da ETNA TRADING d.o.o. nije znao da je ugovor o kreditu ništetan i da je podmirivao obveze po ugovoru o kreditu da bi izbjegao prisilu jer je predao mjenice i zadužnicu radi osiguranja. Naveo je i to da je drugotuženik bio nepošten stjecatelj i da je dužan platiti kamate od primitka svakog pojedinog iznosa.

11. Osim toga, tužitelj je predložio podnijeti prijedlog za pokretanje oglednog postupka radi rješenja pitanja: " A) je li određena ili određiva činidba iz ugovora o kreditu u kojem je naknadu odnosno iznos koji dužnik (korisnik kredita) glavnica i/ili kamate treba vratiti/platiti vezan za kupovni/ srednji/ prodajni tečaj koji određuje vjerovnik (kreditor) na dan korištenja/ vraćanja/plaćanja B) je li ugovor (o kreditu) ništetan kada činidba iz ugovora o kreditu u kojem je naknadu odnosno iznos koji dužnik (korisnik kredita) glavnica i/ili kamate treba vratiti/platiti vezan za kupovni/ srednji/ prodajni tečaj koji određuje vjerovnik (kreditor) na dan korištenja/ vraćanja/plaćanja C) je li određena ili određiva činidba iz ugovora o kreditu kad je kamata promjenjiva a nije određen promjenjivi parametar odnosno l/ili nije određena struktura kamate te način usklađivanja s ugovorenim promjenjivim parametrom (trenutak kada se vrši usklađivanje, vrijednost promjenjivog parametra koja se uzima prilikom usklađivanja te referentna razdoblja na koja će se usklađivanje odnositi) D) je li ugovor o kreditu ništetan kad je kamata promjenjiva a nije određen promjenjivi parametar odnosno l/ili nije određena struktura kamate te način usklađivanja s ugovorenim promjenjivim parametrom (trenutak kada se vrši usklađivanje, vrijednost promjenjivog parametra koja se uzima prilikom usklađivanja te referentna razdoblja na koja će se usklađivanje odnositi) i E) Je li činidba određiva u ugovorima o kreditu (ugovorima o financijskom leasingu, ugovorima o kupoprodaji s obročnom otplatom cijene, i sličnima koji uključuju platež redovne kamate) kojima je ugovorena promjenjivost činidbe, uz određeni promjenjivi parametar, a nije jasno određeno tko određuje i kako određuje taj (npr. EURIBOR/LIBOR), tj nije jasna formula na koji način EURIBOR/LIBOR i/ili slični parametar utječe na promjenjivu činidbu osobito prije donošenja Uredbe (EU) 2016/1011 Europskog parlamenta i Vijeća od 8. lipnja 2016. o indeksima koji se upotrebljavaju kao referentne vrijednosti u financijskim instrumentima i financijskim ugovorima ili za mjerenje uspješnosti investicijskih fondova i o izmjeni direktiva 2008/48/EZ i 2014/17/EU te Uredbe (EU) br. 596/2014 (dalje u tekstu Uredba (EU) 2016/1011 – CELEX 32016R1011)?"

12. Pored navedenih dokaza saslušanjem svjedoka predložio je tužitelj izvesti i dokaze čitanjem isprava: Ugovora o dugoročnom kreditu broj 501016607-5102762518, rješenja ovog suda poslovni broj St-81/2020-7, rješenja ovog suda poslovni broj St-81/2020-31, rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu Tt-18/27490-2 od 31. srpnja 2018. i Tt-18/32370 od 3. rujna 2018., Ugovora o cesiji TEN 001, poruka elektroničke pošte, povijesnog izvotka iz sudskog registra za TENIMAR d.o.o. u stečaju, povijesnog izvotka iz sudskog registra za ETNA TRADING d.o.o. i financijsko knjigovodstvenim vještačenjem.

13. Podneskom od 12. studenoga 2024. tužitelj je dostavio zapisnik Trgovačkog suda u Varaždinu sa sjednice svih sudaca Trgovačkog suda u Varaždinu održane 24.

rujna 2024. i prijedlog za pokretanje oglednog postupka Trgovačkog suda u Varaždinu Broj: Su-Op-1/2024-10 od 7. studenoga 2024.

14. U odgovoru na tužbu prvotuženik je osporio tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti. Izjavio je da mu je za vođenje predmetne parnice potrebno odobrenje skupštine vjerovnika. Pored toga, izjavio je da nije u posjedu dokumentacije koju tužitelj traži manifestacijskim zahtjevom te je naveo da bi se dokumentacija trebala nalaziti kod prijašnje zastupnice po zakonu Zlate Božić Pavletić.

15. Drugotuženik se u odgovoru na tužbu usprotivio tužbenom zahtjevu u cijelosti. Prije svega, istaknuo je prigovor prenisko određene vrijednosti predmeta spora, koju je tužitelj u tužbi označio u iznosu od 300,00 eura.

16. Nadalje, smatra da tužitelj nije aktivno legitimiran za vođenje ovog postupka. Smatra da je Ugovor o cesiji kojim je tužitelj stekao predmetnu tražbinu zaključen kao prividan i iz nedopuštenih pobuda. Ističe da iz očitovanja stečajnog vjerovnika drugog isplatnog reda, koji je ujedno razlučni vjerovnik, Karlovačka banka d.d., proizlazi da je tužitelju osporen položaj stečajnog vjerovnika jer sudjelovanje tužitelja u stečajnom postupku predstavlja zlouporabu prava usmjerenu na opstrukciju stečajnog postupka. Upravo zbog toga, drugotuženik tvrdi da je Karlovačka banka d.d. protiv Zlate Božić Pavletić i Marka Božića Pavletića kao i zastupnika po zakonu tužitelja podnijela kaznenu prijavu. Na te okolnosti predložio je drugotuženik pročitati spis ovog suda St-81/2020 kao i podnesak Karlovačke banke d.d. od 5. srpnja 2024. u tom spisu te podnesak stečajnog upravitelja od 8. srpnja 2024. Drugotuženik je predložio da ovaj sud prekine ovaj postupak do okončanja postupaka po kaznenim prijavama.

17. Drugotuženik nadalje ističe kako Stečajni zakon tužitelju ne dopušta vođenje ovakve parnice jer taj propis, kao *lex specialis*, ne predviđa pravo da stečajni vjerovnik tužbom protiv stečajnog dužnika i treće osobe zahtijeva od treće osobe da stečajnom dužniku ispuni tražbinu. Također, smatra da nije dopušteno niti po odredbama ZPP-a da tužitelj zahtijeva od suda da naloži tuženiku da trećoj osobi ispuni činidbu, osim u iznimnim slučajevima, no ne i u konkretnom.

18. Istaknuo je kako je po Ugovoru o dugoročnom kreditu 501016607-5102762518 od 14. prosinca 2005. na strani drugotuženika, banke, stavljanje na raspolaganje određenog iznosa sredstava, a na strani korisnika kredita je plaćanje ugovorene kamate i vraćanje dobivenog iznosa novca, na način i u vrijeme kako je ugovoreno. Smatra da je činidba iz predmetnog ugovora o kreditu određiva jer sadrži jasne parametre na temelju kojih se mogla utvrditi obveza korisnika kredita koji je, u konačnici, otplatio predmetni ugovor. Ističe da je odredba o valutnoj klauzuli u eurima ugovorena u skladu sa člankom 395. Zakona o obveznim odnosima koji propisuje da je dopuštena ugovorna odredba prema kojoj se vrijednost ugovorne obveze u valuti Republike Hrvatske izračunava na temelju tečaja te valute prema stranoj valuti. Dakle, poslovanje drugotuženika kao banke je regulirano nizom propisa koji se tiču njegova poslovanja. Tako je vezan i propisima koji se tiču određivanja tečaja eura u promatranom razdoblju. Također ukazuje na odredbu članka 44. Zakona o deviznom poslovanju kojom je propisano da se tečaj strane valute prema kuni slobodno formira na tržištu stranih sredstava plaćanja na temelju ponude i potražnje. U odnosu na ugovorenu kamatnu stopu navodi da je odredbom članka 12. stavka 2. Ugovora o

dugoročnom kreditu propisano da je kamatna stopa vezana uz promjenu tromjesečnog EURIBOR-a (engl. Euro Interbank Offered Rate) te da se visina EURIBOR-a utvrđuje mjesečno dva radna dana prije prvog u mjesecu i vrijedi za tekući mjesec. Zbog toga članak 8. Ugovora kojim je ugovorena promjenjiva kamata po stajalištu drugotuženika je bio određen i u trenutku ugovaranja i odgovarao je visini mjesečnog EURIBOR-a uvećanog za 4,3%. EURIBOR je referentna kamatna stopa kojom upravlja Europski institut za tržišta novca i koji ju definira kao stopu po kojoj banke u Europskoj uniji i članicama Europskog udruženja slobodne trgovine mogu pribaviti sredstva na neosiguranom bankovnom tržištu. Pored navedenog, drugotuženik ističe da tužitelj nije ponudio dokaze iz kojih se može zaključiti da se kamatna stopa ikad mijenjala u odnosu na početnu vrijednost. Na kraju smatra da, sve i kad bi sud našao da je ništetna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi, nema mjesta zaključku da je cijeli ugovor ništetan.

19. Tuženik je istaknuo i prigovor zastare budući da je kredit otplaćen 2010. godine, a tužitelj je predmetnu tužbu podnio 2024. Opreza radi, osporio je i tijek zateznih kamata jer je prema mišljenju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske na sjednici 5. ožujka 2004. zauzeto stajalište da su ugovorne strane iz ništetnog ugovora o zajmu u smislu odredbe članka 214. ZOO-a savjesne, pa stjecatelju pripadaju kamate od dana podnošenja zahtjeva.

20. Izjavio je da se protivi prijedlogu za pokretanje oglednog spora navodeći da nisu ispunjeni uvjeti iz članka 502.j Zakona o parničnom postupku držeći da za to nisu ispunjeni uvjeti, budući da tužitelj nije dostavio različitu praksu o istom pravnom pitanju.

21. Nadalje, usprotivio se i manifestacijskom zahtjevu jer je za njega pretpostavka da su tuženik i tužitelj u nekakvom građanskopravnom odnosu, što ovdje nije slučaj. Osim toga, budući da je proteklo više od jedanaest godina od podmirenja kredita naveo je da tom dokumentacijom niti ne raspolaže. Naime, člankom 160. Zakona o kreditnim institucijama određeno je da je kreditna institucija dužna jedanaest godina čuvati sve isprave koje se odnose na otvaranje, zatvaranje, evidentiranje promjena, stanja na računima, o plaćanju depozita kao i ugovore i druge isprave o zasnivanju poslovnog odnosa. Taj rok podrazumijeva razdoblje nakon isteka godine u kojoj je poslovna promjena nastala, a ako se isprave odnose na dugoročne poslove, isprave se čuvaju jedanaest godina nakon isteka godine u kojoj je poslovni odnos prestao. .

22. Izjavio je i to da predmetna tužba predstavlja zlouporabu procesnih ovlaštenja od strane tužitelja, odnosno klasičan primjer obijesnog parničenja. Kao dokaz na tu okolnost, odgovoru na tužbu priložio je preslike tužbi iz predmeta P-589/2023, P-587/2023, P-593/2023 predane Trgovačkom sudu u Rijeci te tužbe u predmetima P-301/2024, P-300/2024, P-309/2024 pred ovim sudom.

23. Tužitelj se očitovao na navode drugotuženika te je istaknuo kako je paušalan prigovor da je ugovor o cesiji TEN 001 prividan, te da drugotuženik taj prigovor nije ničim potkrijepio. U spis je dostavio presliku Dodatka prvog ugovora o cesiji od 16. svibnja 2024. Usprotivio se prijedlogu za prekid ovog postupka do okončanja kaznenog postupka, pri tom navodeći kako zastupnik po zakonu tužitelja nije zaprimio nikakvu kaznenu prijavu.

24. Tužitelj je naglasio da se dio tužbenog zahtjeva pod točkom II. izreke ne odnosi na kondemnaciju, kako to drugotuženik smatra, već se radi o deklaratornom zahtjevu na temelju kojeg će stečajni upravitelj TENIMAR d.o.o. u stečaju imati obvezu učiniti sve što je u njegovoj ovlasti da drugotuženik činidbu ispuni prvotuženiku. S tim u svezi predložio je pokretanje oglednog spora vezano za pravno pitanje „Postoji li pravni interes stečajnog vjerovnika stečajnog dužnika da se utvrdi ono što tužbom traži da bi kao stečajni vjerovnik imao veće izgleda da naplati svoju tražbinu tj da tužbom traži utvrđenje postojanja, odnosno ne postojanja nekog pravnog odnosa ili kakvog prava (npr. postojanje novčane tražbine, ništetnosti ugovora o založnom pravu i slično) između stečajnog dužnika i treće osobe“.

25. Smatra neistinitima navode drugotuženika da isti ne raspolaže izvadcima iz poslovnih knjiga, budući da sam tužitelj, sasvim slučajno, raspolaže izvatkom iz poslovnih knjiga drugotuženika koji se odnosi na razdoblje od 2004. do 2023., koji je sastavljen u Bjelovaru 14. studenog 2023. i prilaže ga u spis. Na tu okolnost predlaže izvođenje dokaza po zamoljenom sudu u Rijeci, u sjedištu drugotuženika, uviđajem uz sudjelovanje vještaka knjigovodstvene struke i vještaka informatičke struke.

26. Konačno, tužitelj ističe da ne tvrdi da je valutna klauzula nedopuštena nego smatra da iz Ugovora o dugoročnom kreditu broj 51016607-5102762518 od 14. prosinca 2005. nije razvidno kako se određuje srednji tečaj drugotuženika jer ugovor ne sadrži jasne odredbe što činidbu čini neodređenu i neodredivu. Smatra da EURIBOR nije opće poznata činjenica u smislu članka 221. stavak 4. ZPP-a zbog čega drži da nije dostatno pojašnjenje tuženika da je srednji tečaj vezan uz EURIBOR; dok sam pojam EURIBOR-a tužitelj također smatra nejasnim, neodređenim i neodredivim do stupanja na snagu Uredbe (EU) 2016/1011 Europskog parlamenta i Vijeća od 8. lipnja 2016. o indeksima koji se upotrebljavaju kao referentne vrijednosti u financijskim instrumentima i financijskim ugovorima ili za mjerenje uspješnosti investicijskih fondova i o izmjeni direktiva 2008/48/EZ i 2014/17/EU te Uredbe (EU) br. 596/2014.

27. Dodatno predlaže pokretanje oglednog spora pred Vrhovnim sudom o pitanjima: Na kome je teret dokazivanja da bitni uvjet, odlučujuća i dopuštena pobuda kod sklapanja nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen – na suugovaratelju koji je sastavljao (adhezijski) ugovor i tražio unaprijed prihvaćanje takvog ugovora – koji je pred sudom priznao da ugovor koji ima takav sadržaj je uobičajeni način njegovog poslovanja ili drugom suugovaratelju koji je pristao na unaprijed sastavljen ugovor i opće uvjete? Smatra li se bitnim sastojkom ugovora po volji stranaka i onaj sastojak (koji inače po prirodi pravnog posla to nije) od kojega makar i jedna ugovorna stranka čini zavisnim sklapanje samog ugovora?, a o pitanju zastare predmetnog zahtjeva pitanje: Primjenjuje li se pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. godine prema kojem u slučaju restitucijskog zahtjeva iz članka 323. stavka 1. ZOO-a zakonski rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora i na trgovačke ugovore?.

28. Na pripremnom ročištu održanom 6. srpnja 2026. tužitelj je ustrajao u prijedlogu da se izvede dokaz saslušanjem svjedoka Slađane Jagar, Tomislava Vuića i Petra Radakovića, dok je odustao od prijedloga za saslušanje ostalih svjedoka. Ustrajao je u ostalim dokaznim prijedlozima.

29. Tijekom postupka sud je izveo dokaz pregledom i čitanjem isprava i dokumentacije sadržane u spisu te je pregledao i pročitao sljedeće isprave: ugovor o dugoročnom kreditu broj 51016607-5102762518 od 14. prosinca 2005., rješenje ovog suda poslovni broj St-81/2020-7 od 25. veljače 2020., rješenje ovog suda poslovni broj St-81/2020-31 od 9. lipnja 2020., Ugovor o cesiji br. TEN 001, poruke elektroničke pošte, povijesni izvadak iz sudskog registra za ETNA TRADING, d.o.o., povijesni izvadak iz sudskog registra za TENIMAR d.o.o. u stečaju.

30. Sud nije prihvatio prijedlog tužitelja da od drugotuženika traži dostavu preslike svih ugovora o kreditu sklopljenih s fizičkim i pravnim osobama u 2005. radi dokazivanja da je odlučujuća pobuda, odnosno uvjet, motiv za sklapanje ugovora o kreditu bilo ugovaranje promjenjive kamate i valutne klauzule. Predmet spora je konkretan ugovorni odnos, pa je bilo važno utvrditi činjenice vezane za taj odnos, što je sud i učinio čitanjem Ugovora o dugoročnom kreditu broj 501016607-5102762518 od 14. prosinca 2005.

31. Sud nije izveo dokaz saslušanjem predloženih svjedoka jer je sud iz sadržaja izvedenih dokaza utvrdio bitne činjenice, pa nije bilo potrebe za izvođenjem daljnjih dokaza.

32. Sud nije izveo dokaz financijsko knjigovodstvenim vještačenjem s obzirom na to da je tim dokaznim sredstvom tužitelj kanio dokazati koliko je ukupno prednik prvotuženika platio drugotuženiku. Tužba je odbačena u dijelu zahtjeva kojim je traženo utvrđenje postojanja obveze na vraćanje plaćenog, pa nije bilo potrebe za izvođenje tog dokaza. Iz istog razloga nije bilo potrebe ni za odlučivanjem o prigovoru zastare.

33. Sud nije prihvatio prijedlog drugotuženika da se ovaj postupak prekine do okončanja kaznenog postupka. Najprije, drugotuženik nije naveo koja bi bila korist od utvrđenja u kaznenom postupku za utvrđenja bitnih činjenica u ovom postupku, a utvrđenja ostvarenja bića određenih kaznenih djela ne podrazumijevaju i utvrđenje o nevaljanosti pravnih poslova. Prema tome, odluka u kaznenom postupku ne predstavlja prethodno pitanje za ovu parnicu u smislu članka 12. ZPP-a.

34. Sud nije učinio uvid u spis ovog suda poslovni broj St-81/2020 jer drugotuženik nije niti tvrdio da je prethodno pokušao tražiti neku od isprava sadržanih u tom spisu (osim dostavljenog podneska Karlovačke banke d.d. od 5. srpnja 2024., u smislu članka 232. stavka 3. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/1991., 91/1992., 58/1993., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 02/2007., 84/2008., 96/2008., 123/2008., 57/2011., 148/2011., 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022. i 155/2023.; dalje: ZPP). Konačno, većina sadržaja spisa u stečajnim predmetima je javno objavljena, s obzirom na odredbe Stečajnog zakona ("Narodne novine" broj 71/2015., 104/2017., 36/2022., 27/2024.; dalje: SZ).

35. Nakon ocjene svakog dokaza zasebno i u njihovoj ukupnosti te na temelju rezultata cjelokupno provedenog postupka, u skladu s člankom 8. ZPP-a, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

36. Predmet spora je tužiteljev zahtjev za utvrđenje nišetnim Ugovora o dugoročnom kreditu broj 501016607-5102762518 od 14. prosinca 2005. kojeg su sklopili drugotuženik ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d. kao banka i društvo ETNA TRADING, d.o.o. kao korisnik kredita na iznos 140.000,00 EUR, te zahtjev da se utvrdi postojanje novčane tražbine prvotuženika prema drugotuženiku u neodređenom iznosu, a koju je drugotuženik dužan platiti prvotuženiku zajedno s pripadajućim zateznim kamatama.

37. Između stranaka nije bilo sporno:

- da su drugotuženik kao banka i trgovačko društvo ETNA TRADING, d.o.o. kao korisnik kredita sklopili Ugovor o dugoročnom kreditu broj 501016607-5102762518 od 14. prosinca 2005. na iznos 140.000,00 EUR
- da je trgovačko društvo ETNA TRADING, d.o.o. pripojeno prvotuženiku, pa da je sukladno članku 541. stavku 2. Zakona o trgovačkim društvima ("Narodne novine" broj 111/1993., 34/1999., 121/1999., 52/2000., 118/2003., 107/2007., 146/2008., 137/2009., 111/2012., 125/2011., 68/2013., 110/2015., 40/2019., 34/2022., 114/2022., 18/2023., 130/2023., 136/2024.) prvotuženik sveopći pravni sljednik pripojenog društva ETNA TRADING, d.o.o.;
- da je nad prvotuženikom rješenjem ovog suda poslovni broj St-81/2020-7 od 23. veljače 2020. otvoren stečajni postupak;
- da je u stečajnom postupku koji se vodi nad prvotuženikom tražbinu u iznosu od 3.377.532,47 kuna prijavio stečajni vjerovnik Admoneo d.o.o. i da je ta tražbina priznata u cijelosti;
- da je tužitelj s trgovačkim društvom Admoneo d.o.o. sklopio Ugovor o cesiji br. TEN 001 na temelju kojeg je na tužitelja prenesen dio prijavljene i u stečajnom postupku priznate tražbine vjerovnika Admoneo d.o.o. i to u iznosu od 7.000,00 EUR.

38. Sporno je je li Ugovor o dugoročnom kreditu broj 501016607-5102762518 od 14. prosinca 2005. nišetan.

39. Tužitelj smatra da je ugovor nišetan jer je nišetna odredba ugovora kojom je ugovorena promjenjiva kamatna stopa (članak 8. tog ugovora), smatrajući da je baš ugovaranje promjenjive kamatne stope bilo uvjet ugovora, odnosno odlučujuća pobuda. Smatra razlogom nišetnosti ugovora i nišetnost valutne klauzule jer iz ugovora nije razvidno kako se određuje srednji tečaj drugotuženika, što činidbu čini neodređenom i neodredivom.

40. Prije svega, trebalo je odlučiti o dopuštenosti tužbe, odnosno mogućnosti da tužitelj koji nije strana ugovora o kreditu traži utvrđenje nišetnosti tog ugovora, kao i postojanja tražbine prvotuženika prema drugotuženiku.

41. Osim toga, sporno je postoji li pravni interes tužitelja za podnošenje predmetne tužbe.

42. Člankom 187. ZPP-a je propisano da se tužba kojom se traži da sud samo utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave može podići kad je to posebnim propisima predviđeno, kad tužitelj ima pravni interes da sud utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve

isprave prije dospjelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa ili kad tužitelj ima kakav drugi pravni interes za podizanje takve tužbe.

43. Člankom 327. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/2005., 41/2008.; dalje: ZOO) je propisano da na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba. Pravo zahtijevati utvrđenje ništetnosti ima i državni odvjetnik.

44. Člankom 328. ZOO-a je propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi.

45. Člankom 80. stavkom 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., 29/2018., 126/2021., 114/2022., 156/2022., 145/2023., 155/2023.; dalje: ZOO/23) je propisano da vjerovnik može ugovorom sklopljenim s trećim prenijeti na ovoga svoju tražbinu, osim one čiji je prijenos zabranjen zakonom ili koja je strogo osobne naravi, ili koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugoga.

46. Na temelju Ugovora o cesiji br. TEN 001 na tužitelja je prenesena tražbina društva Admoneo d.o.o. prema prvotuženiku te je tužitelj sukladno članku 84. ZOO-a/23 imatelj istih prava prema prvotuženiku kojih je prethodno ovlaštenik bilo društvo Admoneo d.o.o. Tužitelj, dakle, ima položaj stečajnog vjerovnika prvotuženika. Pravomoćnim rješenjem ovog suda utvrđena je tražbina vjerovnika ADMONEO d.o.o. u stečajnom postupku kao tražbina drugog višeg isplatnog reda. Ovaj sud u ovoj parnici ne može preispitivati to utvrđenje, koje je posljedica i izostanka osporavanja stečajnog upravitelja ili pak drugih vjerovnika o tome da tražbina treba biti svrstana baš među tražbine drugog višeg isplatnog reda. Nadalje, tužitelj je trgovačko društvo osnovano za obavljanje djelatnosti agencija za prikupljanje i naplatu računa te kreditnih ureda. Tužitelj je pred ovim sudom pokrenuo više parnica u kojima traži utvrđenje ništetnosti određenih ugovora o kreditu, pa tako i u ovoj parnici kani postići utvrđenje o nevaljanosti ugovora o kreditu, što je u određenoj vezi s djelatnošću koju obavlja.

47. Prema odredbi članka 273. ZOO-a/23 pobuda iz koje je ugovor sklopljen ne utječe na njegovu valjanost. Međutim, ako je nedopuštena pobuda bitno utjecala na odluku jedne ugovorne strane da sklopi ugovor i ako je druga ugovorna strana to znala ili morala znati, ugovor će biti bez pravnog učinka, odnosno ništetan. Prema članku 80. ZOO-a/23 ograničenje prijenosa tražbine postoji samo za tražbine čiji je prijenos zabranjen zakonom ili koja je strogo osobne naravi, ili koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugoga, što u konkretnom slučaju nije primjenjivo na tražbinu iz ugovora o cesiji, pa je vjerovnik tražbine prema stečajnom dužniku prvotuženiku mogao prenijeti svoju tražbinu na tužitelja. Nameće se zaključak, a s obzirom na to da je tužitelj pokrenuo parnice radi utvrđenja ništetnosti raznih ugovora o kreditu prednika stečajnog dužnika, da je pobuda iz koje je sklopio ugovor o cesiji upravo traženje pravne zaštite u odnosu na te ugovore o kreditu, što ne bi bilo nedopušteno.

48. Tužitelj, kao stečajni vjerovnik, podnio je ovu tužbu smjerajući postići veće izgleda za naplatu tražbine u stečajnom postupku. Iz navedenog jasno proizlazi interes tužitelja u ovoj parnici. To je ekonomski interes, dakle, interes za što uspješnijim namirenjem u stečajnom postupku. Ekonomski interes nije pravni interes, pa on nije

relevantan za podnošenje tužbe na utvrđenje. No, postavilo se pitanje je li zbog položaja koji ima u stečajnom postupku koji se vodi nad prvotuženikom i zbog utjecaja koji posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora o kreditu mogu imati na tužiteljeva subjektivna prava, tužitelj zainteresirana osoba iz članka 327. ZOO-a.

49. Člankom 322. stavkom 1. ZOO-a propisano je da je ugovor, koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima te moralu društva ništetan ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu sankciju ili ako zakon o određenom slučaju ne propisuje što drugo.

50. Prema navedenoj odredbi članka 327. ZOO-a sud na ništetnost pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozvati svaka zainteresirana osoba. Zainteresirane osobe su i one koje nisu sklopile konkretni ugovor, ako učinci tog ugovora mogu utjecati na njihova subjektivna prava. U konkretnom slučaju učinak ugovora izravno utječe na subjektivno pravo tužitelja i to na pravo na namirenje u stečajnom postupku. Pravo na namirenje tužitelja u stečajnom postupku postoji i neovisno od odluke o zahtjevu za utvrđenje ništetnosti predmetnog ugovora, ono je utvrđeno odlukom suda u stečajnom postupku, ali odluka u ovoj parnici može imati utjecaja na ostvarenje tog prava. To stoga što se stečajni postupak prema članku 2. stavku 2. SZ-a provodi radi skupnoga namirenja vjerovnika stečajnoga dužnika, unovčenjem njegove imovine i podjelom prikupljenih sredstava vjerovnicima. Dakle, postoji veza između učinaka ugovora (ništetnosti ugovora) i tužiteljeva subjektivnog prava na namirenje. Zato je sud tužitelja smatrao zainteresiranom osobom iz članka 327. ZOO-a/08 te je raspravio zahtjev za utvrđenje ništetnosti predmetnog ugovora o kreditu.

51. No sud nije priznao tužitelju pravni interes za podnošenje tužbe na utvrđenje da postoji novčana obveza drugotuženika prema prvotuženiku. To stoga što bi postojanje novčane obveze, odnosno vraćanja plaćenog, bilo posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora na temelju kojeg je prednik prvotuženika plaćao drugotuženiku. Prema članku 323. ZOO-a/08 oni na koje se izravno odnose posljedice ništetnosti su ugovorne strane, te su jedino ugovorne strane ovlaštene tražiti ono na što imaju pravo u slučaju utvrđenja ništetnosti ugovora. Stoga, od utvrđenja postojanja obveze vraćanja plaćenog na temelju ništetnog ugovora, tužitelj ne bi imao relevantne pravne koristi jer on i u slučaju povoljne odluke ne bi mogao od drugotuženika tražiti ispunjenje te obveze, već onaj koji je na to ovlašten i to baš prvotuženik. Uz to, ni prvotuženiku kao vjerovniku te tražbine se ne bi mogao priznati interes za traženje utvrđenja postojanja novčane tražbine, jer se korist u tom slučaju postiže kondemnatornom zaštitom, pa je dakle za ostvarenje te tražbine relevantan samo kondemnatorni zahtjev. Zato je sud odbacio tužbu u tom dijelu tužbenog zahtjeva.

52. Stoga je odlučeno kao pod točkom I. izreke ovog rješenja.

53. Nakon odluke o nedopuštenosti tužbe u dijelu istaknutih tužbenih zahtjeva trebalo je odlučiti o tužiteljevu zahtjevu za utvrđenje ništetnosti Ugovora o dugoročnom kreditu broj 501016607-5102762518, kojeg su drugotuženik i prednik prvotuženika sklopili 14. prosinca 2005.

54. Iz ugovora proizlazi da se drugotuženik obvezao staviti na raspolaganje predniku prvotuženika kao korisniku kredita iznos od 140.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti za trajna obrtna sredstva, dakle za financiranje tekućeg poslovanja društva, a prednik prvotuženika se obvezao drugotuženiku platiti ugovorenu kamatu i vratiti dobiveni iznos novca u 54 mjesečne rate.

55. Odredbom 8. Ugovora o dugoročnom kreditu ugovorena je kamata u visini EURIBOR+4,30000 postotnih poena godišnje. Kamata se obračunava primjenom direktne metode na ostatak duga. Obračunava se u visini ugovorene kamatne stope i naplaćuje se mjesečno i po isteku počeka u roku od 15 dana od datuma zaduženja. Redovna kamata obračunava se i naplaćuje mjesečno. Ugovorne strane su suglasne da se za vrijeme trajanja ugovora o kreditu mogu vršiti promjene ugovorene kamatne stope kao i način obračuna i naplate u skladu s važećim odlukama banke.

56. Dakle, u Ugovoru o kreditu nije naznačeno na koji način se mijenja kamatna stopa, već je ostavljeno banci da u skladu s vlastitim odlukama može mijenjati kamatnu stopu, bez navođenja jasnih i objektivnih kriterija prema kojima može doći do promjene kamatne stope.

57. Zbog toga je stav suda da je djelomično ništetna odredba članka 8. ugovora o kreditu o kamatnoj stopi u dijelu kojim je određeno da je kamatna stopa promjenjiva.

58. Naime, nejasno i neodređeno ugovaranje promjene visine kamatne stope nije u skladu s pravnom prirodom obveznopravnih odnosa niti zadovoljava zahtjev određenosti i odredivosti činidbe u smislu članka 269. ZOO-a, kojim je propisano da predmet obveze mora biti moguć, dopušten i određen, odnosno odrediv, članka 271. ZOO-a, kojim je propisano da je predmet obveze nedopušten ako je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva i članka 272. ZOO-a kojim je propisano da je predmet obveze odrediv ako ugovor sadrži podatke pomoću kojih se može odrediti.

59. Slijedom navedenog, trebalo je djelomično prihvatiti tužbeni zahtjev, jer je utvrđeno da je odredba kojom je određena promjenjiva kamatna stopa u ugovoru o kreditu djelomično ništetna.

60. Stoga je odlučeno kao pod točkom I. izreke ove presude.

61. No, zbog te djelomične ništetnosti odredbe kojom je ugovorena kamatna stopa, ugovor nije ništetan u cijelosti. Naime, propisano je člankom 324. stavkom 1. ZOO-a da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost i samog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe, i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen. Ali će ugovor ostati na snazi čak i ako je ništetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i važio bez nje (članak 324. stavak 2. ZOO-a).

62. Prema članku 1021. ZOO-a ugovorom o kreditu banka se obvezuje da korisniku kredita stavi na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik

se obvezuje da banci plaća ugovorenu kamatu i dobiveni iznos novca vrati u vrijeme i na način kako je utvrđeno ugovorom.

63. Uvažavajući citirane odredbe ZOO-a, članak 324. i 1021., jasno je da predmetni ugovor može opstati i bez dijela odredbe o promjenjivosti kamatne stope koji je utvrđen ništetnim. Naime, i nakon utvrđenja ništetnosti dijela odredbe i dalje su valjane odredbe o iznosu novčanih sredstava danih kao kredit, te je opstala i odredba o visini kamatne stope u postotku navedenom u ugovoru, kao i odredba o vremenu i načinu vraćanja kreditnih sredstava.

64. Pored toga, za navesti je da iz samog teksta Ugovora proizlazi da ugovaranje promjenjive kamatne stope nije bilo odlučujuća pobuda drugotuženika, a nije bilo niti uvjet ugovora. Naime, kao što je rečeno, Ugovor može opstati (iako je ispunjen) i bez dijela odredbe o promjenjivosti kamatne stope, pa je tužiteljov zahtjev kojim je tražio utvrđenje ništetnosti Ugovora o kreditu u preostalom dijelu trebalo odbiti.

65. Prema shvaćanju ovog suda, odredba o valutnoj klauzuli također nije ništetna. Iako je u ugovoru o kreditu određeno da se anuiteti podmiruju u kunama obračunatim prema srednjem tečaju drugotuženika za euro važećim na dan dospijeca, pa činidba odnosno novčana obveza korisnika kredita nije izričito određena, ona je određiva. Unatoč činjenici da se u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu nije znao točan iznos svakog anuiteta unaprijed, ipak postoji jasan parametar po kojem se može izračunati visina mjesečnog anuiteta, a to je srednji tečaj banke na dan dospijeca. Zbog toga se ne radi o neodredivoj činidbi u smislu odredbe članka 269. stavka 2. ZOO-a. Drugim riječima, sama valutna klauzula činidbu povrata kredita ne čini neodredivom, budući da je jasno određeno primjenom kojeg tečaja i na koji dan će se utvrđivati vrijednost 1 eura.

66. Stoga je odlučeno kao pod točkom II. izreke ove presude.

67. Nadalje, tužitelj je tražio da sud podnese prijedlog za pokretanje oglednog postupka. No, Trgovački sud u Varaždinu je podnio Vrhovnom sudu Republike Hrvatske prijedlog za pokretanje oglednog postupka za rješenje više pitanja, među kojima i pitanja zbog kojeg je tužitelj u ovom postupku predložio ovom sudu predložiti pokretanje oglednog postupka. Vrhovni sud Republike Hrvatske je rješenjem poslovni broj Gop-4/2024-25 od 18. veljače 2025. odbio prijedlog Trgovačkog suda u Varaždinu poslovni broj Su-Op-1/2024-10 od 7. studenoga 2024. za ogledni postupak radi rješavanja pravnih pitanja važnih za jedinstvenu primjenu prava podnesen u predmetu poslovni broj P-67/2023, pa tako i radi rješenja pitanja zbog kojeg je tužitelj i ovom sudu predložio pokrenuti ogledni postupak. Stoga nisu ispunjene pretpostavke iz članka 502. k ZPP-a.

68. Odluka o troškovima postupka donesena je na temelju članka 154. stavka 5., članka 155. i članka 164. ZPP-a. Naime, tuženici su uspjeli u parnici u pretežitom dijelu, jer je tužitelj uspio tek u neznatnom dijelu svog zahtjeva. Stoga je tužitelj dužan naknaditi drugotuženiku troškove koji su bili potrebni za vođenje ovog postupka jer je samo drugotuženik istaknuo zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka.

69. Primjenom članka 40. ZPP-a, sud je na pripremnom ročištu utvrdio vrijednost predmeta spora za svaki zahtjev u visini od 1.327,00 eura, dakle, ukupno 2.654,00 eura.

70. Primjenom odredbi Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023.; dalje: Tarifa), drugotuženiku zastupanom po punomoćniku- odvjetniku su, kao potrebni za svrhovito vođenje parnice, priznati troškovi sastava odgovora na tužbu i pristupa na ročište 6. srpnja 2026. u visini po 100 bodova, dakle ukupno 200 bodova (Tbr. 8.1. i 9.1. Tarife), što prema vrijednosti boda od 2,00 eura, uvećano za iznos PDV-a od 25% (Tbr. 46. Tarife) sveukupno iznosi 500,00 eura.

71. U skladu s njegovim zahtjevom, pripadaju mu i zatezne kamate na taj iznos od donošenja presude do isplate (članak 151. stavak 3. ZPP- a), zbog čega je odlučeno kao pod točkom II. izreke rješenja, dok je u preostalom dijelu zahtjev za troškove drugotuženika odbijen kao previsoko postavljen (točka III. izreke rješenja).

72. Slijedom svega navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Splitu 16. listopada 2026.

Sutkinja
Ivana Hrkać

Dokument je elektronički potpisan:	DN:
IVANA HRKAĆ	C=HR
Vrijeme potpisivanja:	O=TRGOVAČKI SUD U SPLITU
16-10-2026	2.5.4.97=#130D48523330383432323937393236
14:39:48	L=SPLIT
	S=HRKAĆ
	G=IVANA
	CN=IVANA HRKAĆ

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u Zagrebu. Žalba se može podnijeti u roku od 15 (petnaest) dana od primitka presude, putem ovog suda.

Dna:

- tužitelju uz poziv na plaćanje sudskih pristojbi
- prvotuženiku
- drugotuženiku po punomoćniku
- u spis

Broj zapisa: **9-3088e-c671b**

Kontrolni broj: **0e99d-26cae-b0b7c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=IVANA HRKAĆ, L=SPLIT, O=TRGOVAČKI SUD U SPLITU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.